

Ugyan e folyóirat f. évi II. füzeté az elvetett makk fekvésének a csemeték fejlődésére való befolyásáról érdekes kísérletet közöl, mely nemrégiben az eberswaldei botanikus kertben vitetett keresztül.

Egy jól rajolirozott vetőágy fris, homokos, de televénydús talajjal erősen locsoltatott, s abba 36, egy méter hosszú és 6 cm. mély barázda huzatott.

Nagyobb mennyiségű, már kiválasztott makk közül, ismételten a legegészségesebbek és egyenlő nagyságúak választattak ki. Ezekből 648 darabot a 36 barázdába egyenlő távolságban olyformán vetettek el, hogy az első barázdában fekvő, a másodikban a csirával lefelé és a harmadikban a csirával fölfelé állítva, könnyedén a barázda aljához nyomattak és jó komposzt-földdel betakartattak.

Ezen sorrend 3—3 barázdánként, a különben igen egyforma vetőágyon 12-szer ismételtetett, miáltal ki lett zárva még annak a lehetősége is, hogy az eredmény véletlen talajkülönbségek stb. által befolyásoltathassék.

A vetés május 12-én történt. Junius 14-én az elvetett makknak körülbelül 10%-a kelt ki, és pedig:

216 fekvő elvetett makk közül	21 darab,
216 a csirával lefelé állított közül	11 „
216 a „ fölfelé „ „	44 „

Ez utóbbiak különben is legjobban voltak kifejlődve. — Az észlelt különbségek későbbben mindinkább elenyésztek, míg július 9-én már a legtöbb makk ki volt kelve, s akkor már a csemeték fejlődésében alig volt észlelhető különbség. Még tökéletesebb lett a különbségek kiegyenlítése július 30-án.

A tett kísérlet eredményéből tehát következik, hogy a makk miképeni fekvése a csemetének kifejlődésére — legalább gyakorlatilag véve — semmiféle befolyással nincsen.

Vidéki levelek.

I.

H o m o k o n, márczius 22-én.

Tekintetes Szerkesztő Ur! A ki kárt vall, az mintegy vigasztalást talál abban, ha valakinek bajait bizalmasan elpanaszolhatja. Én is ezt akarva, tollat ragadtam, hogy az „Erdészeti Lapok“ becses hasábjain panaszomat kiöntsem, s kárpótlásért e lapok tiszt. olvasóinak részvételére apelláljak,

hogy velem együtt szánakozzanak az egerek által tönkretett értéseimen. E pusztítás méltó helyet foglal el a mult havi füzet ugyanezen czimü rovatában Reman József erdőmester ur által közzétett egérgarádzálkodás mellett.

Midőn meggyőződtem, hogy van társam kárvallásomban, nem mulaszthatom el felkérni Reman urat, lenne szives annak idejében majd közzétenni, hogy kihajtottak-e a most lerágott csemeték, mint az 1873-iki ertvényezései.

Nálunk is — a Ft. k. tanítórend erdőségeiben — iszonyu károkat okoztak az egerek. Kisebb mérvben minden gondnokságban, főkép azonban a hetényi védkerületben éreztették romboló pusztításaikat, hol az 1880. évi vetéssorokban megmivelt, igen szép kocsános tölgyertvényünket tisztára kipusztították, az 1878-iki ertvényezést pedig nagymérvben megrongálták, s ez utóbbit maig is folytonosan pusztítják, jól lehet már 1—1.5 cm. vastag csemetéket tartalmaz.

Figyelemre méltó körülmény, hogy mindkét területet buzavetés határolja, s a buzavetésben alig hogy nyoma látszik az egérpusztításnak, mig értéseimben ma is csak ugy hemzseg az egér.

Hogy az egerek az erdőre veszedelmes, kártékony állatok, ezt jól tudtam, sok bajom volt már velük a veténykertek és értésekben egyformán, de pusztításuk mindig csak az elvetett magvakra szoritkozott, csemetékben sohasem tapasztaltam, hogy jelentékeny, s az erdőüzemet is hátráltató pusztítást okoztak volna. A hetvenes években egy egérpusztítás alkalomával a mostani esetnek ellenkezőjét tapasztaltam, t. i. akkor a buzavetések rongálták meg az egerek, mig ugyanezen buzavetések tőszomszédságában lévő értéseimben alig lehetett egeret látni. E körülményt azonban annak tulajdonitom, hogy akkori értéseim szórt, a most megrongáltak pedig soros vetések voltak, tehát az akkoriak a megtörtént ertvényezés után többé nem miveltettek, mig az utóbbiak a kikelés után több éveken át kapálatnak, s a föld porhanyósan tartatik.

Vidékünkön már az 1880. év őszétől veszi kezdetét az egérpusztítás, és pedig az 1881. év tavaszáig kizárólag csak az erdőben észleltünk nagymennyiségü egeret, hol különösen

öregebb állabok melletti foltvetéseinket pusztították, az 1881. év tavaszán azonban erdőt és mezőt egyformán ellepték és sokhelyt még most is nagymennyiségben pusztítanak. A kipusztított ervényben az ősszel még semmi hiba sem volt, ma tönkre van téve tisztára.

Telünk egészben szárazon folyt le, s a szárazság folyton tart, pedig egy tavaszi enyhe eső kívánatos volna. A jövő nyáron értéseink ismét veszedelemnek néznek elébe, a mult évi nagymérvű cserebogárjárás után a pajorok pusztítására bizton számíthatunk.

Az erdőtörvény itt is (Somogy megyében) sok tekintetben megszülte jó hatását. A faorzók kezdenek meggyőződni, hogy a fölesketett erdőörökkel szemben hasztalan tagadják el cselekedetüket. Hasonlókép a gazdák és családfők, kik cselédjeik és gyermekeiket szokták falopás végett az erdőre küldeni, tapasztalják a 84. §. igazságát.

Községi erdőtisztek még mindig nincsenek, pedig ezek mielőbbi alkalmazása, nálunk nagyon is kívánatos volna. Mint hallottam, a községek már föl voltak a szolgabírák által ez érdemben szólítva, de nem nagy kedvet mutatnak erdeiket szakértők kezelésére bizni.

A kir. erdőfelügyelőségtől még senkihez sem volt szerencsénk, bizonyára még nem került vidékünkre teendőik halmaza miatt a sor. Mi részünkről csak örülni fogunk, ha minél gyakrabban leend szerencsénk; különösen a községi erdőkre nézve volna szükséges a mielőbbi meg szemlélés.

Kiváló tisztelettel maradván tek. Szerkesztő urnak
alázatos szolgálója

Ódor Ignác,
főerdész.

II.

Himodon, ápril 15-én.

Tekintetes Szerkesztőség! A mult hetekbeni fagykárokról az ország több vidékéről aggasztó híreket hoztak a hirlapok. Valószínűleg az „Erdészeti Lapok“-ban sem fognak ily szomorú hírek hiányozni; ugy hiszem tehát, nem lesz felesleges,

ha vidékünkéről is közlök ezen, úgy látszik nagyon is setét színben festett elemi csapásokról adatokat.

Nálunk a „nagyhét“ elején változott az az előtt igen is nyárias időjárás hirtelen zordonná, az éjszakák egymás után erős deret hoztak, sőt 5-én udvaromon az itató-váluban 3 milliméter vastag jég volt, a minek aztán az lett a következménye, hogy a gyümölcsösökben az épen virágzásban levő diófák, a lombzatukat kifejteni kezdő akáczfák, valamint az erdőben teljes virágzásban levő, és némileg már lombzatukat is kifejtő kőrisfák, illetve ezeknek virágja és lombzata elfagyott, és így a magtermés is megsemmisült. De csakis ez az egyedüli kár, melyet a folyó hó 3—10-én közti hideg időjárás okozott; 10-én eső állott be, mely 11-e viradóra erős havazássá fajult, még pedig egész télies modorban, úgy, hogy most már még a legvérmesebb reményüek (köztük jó magam is) lemondtak szép reményeikről az iránt, hogy a már egész májusi diszben pompázó növényzet ezen végsapást is túlélje. Szóval mindenki azon szomorú meggyőződésben volt, hogy nemcsak a bőven ígérkező gyümölcstermés semmisült meg, de még az őszi és tavaszi vetésekben is nagy károkat jósoltak. És mégis, a fent megirt károkon kívül sem a gyümölcsben, sem pedig a makk és egyéb erdei magvakban nem észleltem jelentékenyebb kárt, valamint a vetemények is szerencsésen kiállták ezen igazán veszedelmes télies időt. De hogy ezen rendkívüli hidegnek nem lett szomorubb következménye, azt csakis a reá rögtön beállott száraz éjszaki szélnek köszönhetjük, a mely elég zord voltával úgy szólva ellenméregként hatott a hó által elszibbadt növényzetre. 11-én este felé ugyanis az idő hirtelen kiderült, sőt még a szél is egészen lecsillapult, úgy, hogy mindenki aggodalommal nézett a jövő viradatnak eléje; szóval, minden jel oda mutatott, hogy a jövő éj vést-hozó lesz, és ime! a gondviselés másként akarta.

Már este 9 óra tájt ismét szél keletkezett, elég hideg ugyan, de minden esetre jótékony hatása, mert csakis szélcsendes helyeken, az erdőben különösen az alsó ágak lombzatát forrázta le a dér annyira, hogy másnap, napos idő lévén, az ily szélcsendes helyeken elég hőfokot fejtett ki arra,

hogy az elfagyott lombozat már dél tájban barnulni és hervadni kezdett. Most pedig ezen elfagyott lombozat már tökéletesen el van száradva, holott a szél által a fagytól megvédelmezett helyeken, és így mondhatom, csak csekély kivétellel a tenyészet oly kitünő, hogy a fagynak semmi nyoma sincs, a mi annál örvedetesebb, mert itt nálunk nagyon gazdag termés ígérkezik a kocsányos tölgyeken, és ez a fő lényeg a mi erdőtenyésztésünkknél. Különben meg a gyümölcsstermés is gazdagnak ígérkezik. Az ertvényezések be vannak fejezve, és most már csak egy jó termékeny esőre volna az én tavaszi ültetvényeimnek szükségük, mert márczius megfelelt ugyan a régi jó öregek igényeinek — „száraz“ volt, de már az április ugyanezen igényeknek idáig nem felelt meg, mert az bizony nem „nedves“. Ez pedig, eltekintve az említett közmondástól, nem előnyös tavaszi ültetvényeimre, melyeknek gyökerei egészen az erdőtenyésztés szabályainak megfelelő porhanyó-földdel lettek betakarva és lehetőleg be is taposva, mégis attól félek, hogy hosszan tartó szárazság beálltával nem bir elég tömörséggel, hogy annak ellenállhasson.

Tiszteletteljesen maradtam a tekintetes szerkesztőségnek alázatos szolgálója

Ziegelhoffer Mihály,
gy. püspöki erdész.

III.

Te m e s v á r, Vadászerdön április 20.

Tekintetes Szerkesztőség! Nem türelmetlenség, vagy támadási viszketeg mozzgatja tollamat, hanem Tomcsányi Gusztáv szaktársunk által az „Erdészeti Lapok“ III. füzetében közzétett helyes cikkkecske gerjeszt bennem oly sajátságos érzetet, mely utóvégre arra vezet, hogy a Tekintetes Szerkesztőségnél alkalmatlankodjam egy szerény kérelemmel, épen nevem magyarosítása ügyében. Én ugyanis 1881. december 16-án adtam be kérvényemet a n. m. belügyminiszteriumhoz, az itteni szolgabíróság utján, s az engedély maiglan sincsen

kezemben, nem értve okát ezen elhuzódásnak, igen kérném a Tek. Szerkesztőséget, méltóztatnék utána nézni, mi oka lehet magyarosításom elmaradásának,*) mert addig, míg az engedélyt nem birom, mindig maradni fogok a német nevű alázatos szolgája

Geisinger József,
m. kir. főerdész.

A f a p i a c z r ó l .

B u d a p e s t, ápril hó 25-én.

(B.) A tavaszi vizállás rendkívüli csekélysége a faanyagok kiszállítását felette megnehezítvén, a raktárakban lévő, vagy eddigelé igen korlátolt mennyiségben oda érkező anyagok általában kész vásárlókra találnak, miután keveset bizva a kedvezőbb vizállás bekövetkezésében, mindenki igyekszik szükségletét fedezni. Igen természetes tehát, hogy ily körülmények között a kereslet jó, az árak szilárdak s emelkedő irányzattal bírnak; mire nézve nem csekély megnyugvást nyújt azon öröndetes körülmény is, hogy a folyó hó első felében az ország több részében fellépett fagy az őszi vetésekben általában véve kárt nem tett.

A tölgycserkéreg s még a luczfenyőkéreg is keresett, melynek egyik előmozdítója az, hogy a kedvezőbb fekvésű délvidéki tölgyesek virágját a fagy elpusztítván, a gubacs-termés igen megapadt.

Ezuttal az egyes piacokról külön ártételeket nem közlünk, hanem utalva megelőző közleményeinkre, csupán azt jegyezzük még fel, hogy a külföldi piacokról is kedvező helyzetről tudósítanak.

*) Örömet eljártunk a fennforgó ügyben s hiszszük, hogy a jó siker mielőbb bekövetkezik. Egyuttal megjegyezzük, hogy szükség esetén más szaktársainknak is szívesen szolgálunk.